

βγάξει για κάποιους τὰ χρυσὰ
τὸν Ἑσπερίδων μήλα.

Δένδρο μεγάλο κι' ἀγάλιο
τοῦ τύπου τοῦ μουφλούρη,
κι' ἀνοίμε γύρω του λαὸ
λυπητέρὰ νὰ σκούρη.

Δὲν πληρώνω σὺν και πρῶτα,
δὲν πληρώνω νέους φόρους
γιὰ πατέρας λιμαδόρους,
ἀνοπνεύματα και φῶτα.

Πᾶν τὰ λόγια σας χαμένα,
καί' σὺ μέλλον ἀπὸ μένα
δὲν θὰ γίνῃ τέτοιο φάσκο...
δὲν πληρώνω γιατί χάσκο,
και τὸ δίχρο μου δὲν βρίσκω
κι' ἔλο παιζῶ Καρασκο.

Δὲν πληρώνω για φεργάδες,
δὲν πληρώνω για στρατούς,
δὲν πληρώνω για φαγάδες,
ποῦ μοῦ κἀνούν τούς κουτούς.

Δὲν πληρώνω για γαλόγια,
δὲν πληρώνω για σεφίτζια,
δὲν πληρώνω για σαλόγια
και χρυσοκινιάρων σπήτζια.

Μὲ δρὸ λόγους οσοδαροῦς
σὲς τὸ λέω νῆτα σκέτα :
δὲν πληρώνω για χορούς,
δὲν πληρώνω για παρκέτα.

Δὲν πληρώνω νὰ παχαίνουν ἢ καιζῆς θγειονόμεν
κι' ἢ κοιλίας τὸν σφουτού,
και καταμεσῆς τὸν δρόμου
νὰ μοῦ λένε: φτού σου, φτού.

Τοὺς εἰσπράκτορας τὸν φόρου μὴ μοῦ στέλλετε σὺν πρῶτα,
θῆλω κιὰ κι' ἐγὼ μαζί σας νὰ περῶ ζωὴ και κότα.

Ἔβαλα μὲ σὲς μοιολό,
γδέρντε μου τὸ τομάρι,
και μ' ἀλόγητο στηλιάρ
λόστε μου τὸν ἀραλό.

Ἄρον ἔρον ελαίστι με
μὲς σ'τὴ μάση φυλακῆ,
μετανάστη στείλετέ με
μῶς σ'τὴν Ἀμαρική,
και γυμνὸν ἀφήστε με,
πάρτε μου και τὸ βρακί.

Μῶς σ'τὰ καλά μου τάλλα,
ἐρριψτε μου τὰμπέλιε,

κι' ἄς μὴν εἶναι σ'τὰ βαρέλια
μῆτε μὴ ρετοίνας στάλα.

Φόρους ἄκουε και πέρινα,
και σ'τὴ γῆ τοῦ ραχαιτοῦ
δὲν πληρώνω για Κουδέρνα
και Βουλαίς τοῦ κρεθβατιοῦ.

Δὲν πληρώνω για τούς θηνους
τὸν πατέρων τούς γλυκούς,
δὲν πληρώνω και για θάπηνους
τὸν Σωτήρων μυστικούς.

Δὲν πληρώνω σ'τὰ χαμένα
για νὰ βλέπω τὸν καθένα
Φασουλῆ και Περικλέτο,
κι' ἀπ' τὸν νοῦ σας βγάλετέ το.

Ἀπεφάσισα νὰ γίνω γνωστικός και γουνεχῆς,
και δὲν δίνω για λεφτὸ
νᾶχω δένδρα σὺν κι' αὐτὸ
τῆς ψωμάρας τῆς Ἀρχῆς.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, νῆα χαρὰ μεγάλη,
κι' ἐμεῖς οἱ δύο ἔγῃκαμε νὰ σας τὰ ποῦμε πάλι
μὲ τίσορη θιλασογινοῦς ἀπάνω σ'τὸ κεφάλι.

Δένδρα Χριστουγεννιάτικα καρποφοροῦν μεγάλα,
κι' ἐμεῖς τοῦ Δένδρου τῆς Ἀρχῆς θρηνοῦμε τὴν κουφέλα.

Ὅρε κυττάζετε ἔλατο...
μὰ τέτοιο δένδρο γέλα το,
μὰ τέτοιο δένδρο κλάψε το,
και κόψε το και κόψε το.

Εἰς τὸν Ἰσχρο τῆς ἐλάτης
κἀθετ' ἕνας Στρατηλάτης,
ποῦ μὰς χόρτασε φουλί.

Τοῦτος θάδρη τὰ νερά μας...
και τοῦ χρόνου... για χαρὰ μας,
κι' ἀπὸ τοῖσπουρα ζουμ.

Και ναυπόους ποσολίσις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλίσις.

Ἐκτωρ ὁ Σαραφίθης, ἕνας γιωτὸς μεγάλος
σ'τὴν πόλιν τῆς Κωνσταντινης δὸν κανένος ἄλλος,
θραδωνίσθη τῶρα τὴν ἐκλεκτὴν Ερρήγη,
τοῦ Χάιτα τὴν κόρη, ἄδρῶν θαλίτηρων κρηνη.
Κι' ὁ Φασουλῆς ἐξ ἄλης καρδίας του συγγαίρει
μνηστῆρων και γονίων σφίγγων θερμὰ τὸ χέρι.

Ὁ Σόλλογος Ἡθοποιῶν, ὁ θραῦν θραῦν μεγάλην,
ἀελτίον καλλιτεχνικὸν ἐξέθως και πάλιν,
ποῦ και τὸν Ἀνδρονόπουλον ἔχει τὸν μακαρίτην,
τῆς ἐποχῆς τῆς παλαιᾶς ἱστορικῶν τεχνίτην.